

Wonderen bestaan

(Counting Miracles)

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Blijf bij me (Remain)

Wonderen bestaan (Counting Miracles)

Nicholas Sparks

Wonderen bestaan
(*Counting Miracles*)

Als Tanner op zoek gaat naar de vader die hij nooit heeft
gekend, vindt hij meer dan hij ooit verwacht had

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0838-7

ISBN 978-94-023-2735-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Counting Miracles*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 by Willow Holdings, Inc.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor dr. Eric Collins

*Die grote dingen doet, die men niet doorzoeken
kan; en wonderen, die men niet tellen kan.*

Job 9:10

1

I

Maart 2023

Tanner Hughes liep de veranda van het huis van zijn grootouders op en deed de deur achter zich op slot. In zijn ene hand had hij een plunjezak en in de andere een kledinghoes ter bescherming van het pak dat hij vijf weken daarvoor naar de uitvaart van zijn oma had aangehad.

Hij keek op en zag een enkele wolk die wit glinsterde in de ochtendzon. Het beloofde weer een stralende dag in Florida te worden en hij bedacht voor de zoveelste keer dat zijn grootouders een mooie plek hadden gekozen om zich uiteindelijk te settelen. Pensacola was altijd al populair geweest bij militairen, en veel veteranen verhuisden als ze eenmaal met pensioen waren naar deze omgeving. Hij kon zich helemaal voorstellen dat zijn grootouders - met name zijn opa - die monteur in het leger was geweest, er uitstekend op hun plaats waren geweest.

Hij legde de sleutel voor de makelaar, die later zou komen,

onder een bloempot. De meubels waren al weggehaald, de schilders stonden ingepland en de makelaar verwachtte dat het huis snel verkocht zou zijn. Tanner was een groot deel van de voorgaande maand bezig geweest de spullen van zijn grootouders uit te zoeken en de laatste maanden die hij met zijn oma had doorgebracht te verwerken.

Hij keek nog een laatste keer over zijn schouder en voelde een steek van gemis door zich heen gaan. Hij miste haar, en hij miste zijn opa. Zijn grootouders waren de enige ouders geweest die Tanner ooit had gekend nadat zijn alleenstaande moeder een paar minuten na zijn geboorte was overleden. Het was een raar gevoel dat ze er niet meer waren en het woord ‘weeskind’ voelde passend. Zijn moeder kende hij per slot van rekening alleen van foto’s, en tot voor kort had hij hoe dan ook niets over zijn biologische vader geweten. Zijn grootouders, met hun gesloten karakter, hadden altijd volgehouden dat ze niet wisten wie zijn vader was en Tanner had zichzelf er lang geleden van overtuigd dat het ook niet echt uitmaakte. Natuurlijk wenste hij weleens dat hij zijn ouders had gekend, maar hij was opgegroeid in een liefdevol gezin en dat was het enige wat belangrijk was.

Hij duwde zijn gedachten uit zijn hoofd en liep naar zijn auto terwijl hij bedacht dat die er zelfs op de oprit geparkeerd supersnel uitzag. Het was een reproductie van de Shelby GT500KR uit 1968 van Revology Cars, appelrood met Wimbledon-witte strepen. Hoewel hij gloednieuw was zag hij er exact zo uit als de exemplaren die meer dan een halve eeuw geleden van de productieband rolden. Het was de meest extravagante aankoop die Tanner ooit had gedaan, en toen hij was afgeleverd had hij gewenst dat zijn opa nog zou hebben geleefd om hem te kunnen zien. Ze waren al-

lebei gek op Amerikaanse *muscle cars*, en deze replica was gemaakt om in te rijden en niet om in de garage van een verzamelaar opgeborgen te worden, wat precies was hoe hij het wilde.

Hoewel hij komende zomer toch in een garage zou worden gestald.

Tanner propte zijn bagage in de kofferbak naast een doos met herinneringen uit het huis. Zijn rugzak stond al op de bijrijdersstoel. De motor startte met een diepe brul en hij reed het centrum door in de richting van de snelweg, langs winkelketens en fastfoodrestaurants, terwijl hij bedacht dat Pensacola op het strand na niet zo heel anders was dan de andere steden in andere staten waar hij recent was geweest. Hij was nog steeds niet gewend aan de eentonigheid van een groot deel van de Verenigde Staten en vroeg zich af of hij ooit van het gevoel af zou komen dat hij een vreemde in dit land was.

Tijdens de rit dacht hij aan de belangrijkste gebeurtenissen in zijn leven: een jeugd die hij had doorgebracht op twaalf verschillende militaire bases in Duitsland en Italië, zijn basisopleiding in Fort Benning in Georgia, gevolgd door bijna vijftien jaar in het leger. Er waren meerdere uitzendingen naar het Midden-Oosten geweest en nadat hij was afgezwaaid zijn beveiligingswerk bij USAID - het U.S. Agency for International Development - allemaal in het buitenland.

En sindsdien?

Sindsdien was hij nergens lang gebleven, al was het maar omdat dat het enige leven was dat hij kende. Hij had een groot deel van de voorgaande jaren onderweg doorgebracht, was van de ene naar de andere kant van het land gereisd. Zijn telefoon stond vol foto's van nationale parken en monumen-

ten die hij had gezien terwijl hij contact had gezocht met oude bekenden en, nog belangrijker, op bezoek was geweest bij de familie van overleden vrienden die hij in het leger had gekend. Hij had in totaal drieëntwintig vrienden die waren omgekomen of die, nadat ze waren afgezwaaid, een einde aan hun leven hadden gemaakt. Dat hij met hun weduwen of ouders was gaan praten voelde goed, alsof hij dichterbij het antwoord kwam dat hij nodig had, hoewel hij nog steeds niet zeker wist welke vraag er bij dat antwoord hoorde.

Toen er nog maar een paar families op zijn lijstje stonden bij wie hij op bezoek wilde was zijn reis de voorgaande oktober onderbroken toen hij had gehoord dat zijn oma niet lang meer te leven had. Hoewel ze elkaar regelmatig belden en appten had ze om de een of andere reden niet verteld dat ze een paar maanden daarvoor had gehoord dat ze een terminale longziekte had. Hij was direct naar Pensacola gereden, waar hij haar in bed had aangetroffen, verpleegd door thuiszorg. De eerste gedachte die er door hem heen was gegaan was dat ze kleiner leek dan hij zich haar herinnerde, en hij zag dat haar ademhaling ondanks de extra zuurstof die ze kreeg toegediend moeizaam was, waardoor ze langzaam en haperend sprak. Zijn maag was samengeknepen toen hij haar zo had gezien en hij was de daaropvolgende maanden nauwelijks van haar zijde geweken. Hij had haar geholpen met eten en met haar uiterlijke verzorging en had een groot deel van de tijd op een logeerbedje in haar kamer geslapen. Hij had smoothies met veel calorieën voor haar gemaakt en had haar eten gepureerd tot het zacht was als babyvoeding. Hij had liefdevol haar dun geworden haar geborsteld en haar uitgedroogde lippen met balsem ingesmeerd. 's Middags had hij haar als ze niet lag te slapen gedichten van

Emily Dickinson voorgelezen terwijl ze uit het raam naar buiten lag te kijken.

Aangezien praten voor haar naarmate de tijd verstreek steeds moeilijker was geworden, was hij degene geweest die het meest had gezegd. Hij had haar verteld over de Grand Canyon, Graceland, een ijshotel in het noorden van Wisconsin en een stuk of tien andere plekken die hij had bezocht, in de hoop dat ze zijn enthousiasme zou voelen, maar in plaats daarvan had de bezorgdheid in haar ogen boekdelen gesproken. *Ik vind het zo moeilijk om je achter te laten*, leek ze te zeggen, *je leven is nog zo onzeker*. Toen hij haar nogmaals had proberen uit te leggen dat zijn recente reis een manier voor hem was geweest om de vrienden die hij was verloren te eren, had ze haar hoofd geschud. 'Je hebt een... thuis nodig,' had ze hees gezegd voordat ze een hoestaanval had gekregen. Toen ze daarvan was bijgekomen had ze hem gebaard haar een schrijfblok en pen van haar nachtkastje te geven. *Zoek de plek waar je thuishoort en maak het je daar eigen*, had ze geschreven.

Hij had haar, in de wetenschap dat ze teleurgesteld zou zijn dat hij nog steeds niet aan het settelen was, niet verteld dat Vince Thomas, een oude vriend die hij van USAID kende, in januari contact met hem had opgenomen. Vince stond op het punt om naar een nieuwe klus in Afrika te vertrekken. Ze hadden in het verleden samen in Kameroen gewerkt en hij had tegen Tanner gezegd dat hij op zoek was naar een plaatsvervangend hoofd beveiliging, iemand die bekend was met het land en het politieke klimaat. Tanner herinnerde zich dat hij het aanbod had aangenomen omdat het hem op dat moment een prima volgende stap in zijn leven had geleken.

Nu hij voor het eerst in maanden op een snelweg reed zoefde het vlakke landschap van het noorden van Florida in een lui waas aan hem voorbij. Tanner was van plan om na een kort bezoekje aan zijn beste vriend, Glen Edwards, en diens gezin, door te reizen naar Asheboro, North Carolina, waarover hij zich afvroeg wat hij er zou vinden, als dat hoe dan ook iets zou zijn.

Asheboro.

Zijn oma had de naam van het provinciestadje in haar schrijfblok geschreven, kort voordat ze in coma was geraakt.

II

Net als Pensacola was het oosten van North Carolina een favoriete plek voor gepensioneerde veteranen, en nadat hij was weggegaan bij Delta – een speciale legereenheid – was Glen goed terechtgekomen. Hij had er de leiding over een afdeling die politie- en SWAT-teams uit het hele land trainde, had met zijn vrouw Molly een huis gekocht in Pine Knoll Shores met uitzicht over Bogue Sound, en ze hadden twee kinderen die de puberleeftijd naderden. Tanner was niet verrast dat Glen hem zodra Tanner was uitgestapt met een flesje bier op de veranda begroette; ze hadden in het leger samen zoveel meegemaakt dat het bijna voelde alsof ze elkaars gedachten konden lezen.

Het huis had hoge kamers en een geweldig uitzicht, en het was er rommelig en levendig, een echt gezinshuis, met stapels rugzakken en sportkleding in de hoeken en bij de voordeur. Als de kinderen geen aandacht van Glen vroegen wilden ze die van Tanner en lieten ze hem computerspelletjes

zien en vroegen hem of hij een film met hen wilde kijken. Dat vond hij heerlijk – hij was altijd gek op kinderen geweest – en Molly, met haar vriendelijke lach en geduldige uitstraling, was een vrouw die het beste in Glen naar boven haalde.

Hij bleef drie dagen, at met het gezin en ging op bezoek bij de rest van de familie. Ze gingen naar het strand en het North Carolina Aquarium, en 's avonds zaten ze op de veranda achter het huis onder de sterrenhemel te kletsen. Dan ging Molly als eerste naar bed en zaten Tanner en Glen nog lang met zijn tweeën te praten.

De eerste avond vertelde Tanner Glen over zijn reizen en de bezienswaardigheden die hij had bezocht voordat hij begon over de families van overleden vrienden die hij had gesproken. Glen luisterde stil naar dat deel van zijn verhaal – velen van hen waren ook zijn vrienden geweest – en uiteindelijk bekende hij dat hij het niet zou hebben gekund.

‘Ik zou niet weten wat ik tegen al die mensen had moeten zeggen.’

Tanner wist wel wat hij bedoelde – voor hem was het ook niet gemakkelijk geweest, met name als het om iemand ging die zelfmoord had gepleegd – en het gesprek ging over op eenvoudigere onderwerpen. Hij vertelde Glen over zijn aankomende klus in Kameroen en over zijn laatste maanden in Pensacola, waarbij hij Glen ook vertelde over de verrassende ontboezeming die zijn oma aan het eind had gedaan, de reden voor zijn geplande bezoekje aan Asheboro.

‘Wacht even,’ zei Glen toen de informatie echt tot hem was doorgedrongen. ‘Heeft ze je dat pas helemaal op het eind verteld?’

‘Ik dacht in eerste instantie dat ze in de war was, maar toen ze het opschreef wist ik dat ze het serieus meende.’

‘En hoe voelde je je toen?’

‘Ik denk geschokt. Misschien zelfs een beetje kwaad. Maar ik wist tegelijkertijd dat ze ervan overtuigd was dat ze de juiste keuze had gemaakt door het me niet te vertellen. Ik denk dat ze me zo probeerde te beschermen. En... ik hou nog steeds van haar. Voor mij waren het mijn ouders.’

Glen tuitte zijn lippen en zei niets, maar later, tijdens hun laatste avond samen, kwam hij erop terug. ‘Ik heb nog veel nagedacht over wat je me laatst vertelde en ik moet toegeven dat ik me een beetje zorgen om je maak, Tan.’

‘Omdat je vindt dat ik niet naar Asheboro moet gaan?’

‘Nee,’ antwoordde Glen. ‘Ik begrijp heel goed dat je nieuwsgierig bent naar je verleden. Als iemand mij zoiets zou vertellen zou ik waarschijnlijk hetzelfde doen. Maar ik maak me zorgen om je levensstijl sinds je met je laatste baan bent gestopt. Ik snap wel dat je even wat tijd hebt genomen om te reizen en bij vrienden op bezoek te gaan en zo, en ik begrijp ook dat je voor je oma moest zorgen toen ze ziek was. Maar terug naar Kameroen? Dat snap ik niet. Ik heb een beetje het gevoel dat je je leven aan het uitstellen bent, in plaats van het te leven. Of zelfs dat je achteruit beweegt. Je hebt nog nooit een koophuis gehad, toch? Word je niet moe van dat almaar onderweg zijn?’

Zo klink je precies als mijn oma, dacht Tanner, maar dat zei hij niet. In plaats daarvan haalde hij zijn schouders op. ‘De vorige keer heb ik er een goede tijd gehad.’

‘Dat snap ik.’ Glen slaakte een zucht. ‘Als je maar niet vergeet dat ik altijd werk voor je heb, als je ooit beslist je te gaan settelen. Je kunt zelf kiezen waar je wilt wonen, je eigen tijd indelen, en het geeft je de kans weer met de jongens van Delta samen te werken. En Molly heeft zelfs een alleen-

staande zus.' Hij maakte een suggestieve beweging met zijn wenkbrauwen, waar Tanner van in de lach schoot.

'Dank je,' zei hij, en hij nam een grote slok bier.

'En nog even over die zoektocht...'

'Ik dacht dat je net zei dat je mijn nieuwsgierigheid begreep.'

'Dat is ook zo. Ik vroeg me alleen af of je 23andMe of zo'n andere DNA-website al hebt geprobeerd?'

'Die heb ik allemaal geprobeerd, maar behalve een aantal heel verre familieleden in Ohio en Californië - echt heel, heel verre familieleden - heb ik niets gevonden. Het zal wel een kleine familie zijn. Maar als jij nog suggesties hebt die eenvoudiger zijn hoor ik het graag.'

'Nee, die heb ik niet,' zei hij, 'en je plan is behoorlijk old-skool, maar wie weet? Zo zochten we vroeger ook, toch? Misschien heb je wel geluk.'

Tanner knikte, maar hij vroeg zich wel weer af hoe groot de kans was dat hij iemand van meer dan veertig jaar geleden zou vinden, al helemaal iemand met een voor- én achternaam die zo veelvoorkomend was dat die er vrijwel betekenisloos door werd. Alleen al in de Verenigde Staten waren er bijna twee miljoen mensen met die achternaam - dat had hij opgezocht - van wie er meer dan honderd in Asheboro woonden.

En dan ging hij er nog van uit dat het geheugen van zijn oma betrouwbaar was. Het was haar alleen nog gelukt om in haar vrijwel onleesbare hanenpoten te schrijven

Je vader

Dave Johnson

Asheboro nc

Het spijt me

III

Het was vanaf Pine Knoll Shores vier uur rijden naar Ashboro, en er eenmaal aangekomen kocht Tanner bij een Walmart een plattegrond, een schrijfblok en pennen, waarna hij naar de bibliotheek reed. Een aardige dame achter de balie kon hem vertellen dat er in de bibliotheek geen telefoonboeken uit de jaren zeventig en tachtig stonden, maar ze vond er nog wel een uit 1992. Daar zou hij het mee moeten doen.

De volgende stap was het vinden van zijn vader, een man die hij nog nooit had gezien.

Hij vouwde aan een van de bibliotheektafels de plattegrond uit en verdeelde het stadje in vier segmenten. Toen pakte hij het oude telefoonboek, schreef de naam en het adres van iedereen met de achternaam Johnson op en markeerde van iedereen ruwweg de locatie op de plattegrond. Toen vergeleek hij op zijn iPhone alle recente Johnsons met die in het oude telefoonboek, en omcirkelde de mensen van toen die er nu nog woonden. Als hij op goed geluk bij mensen ging aanbellen, kon hij dat maar het beste zo efficiënt mogelijk doen.

Toen de bibliotheek dichtging was hij nog niet klaar, dus zou hij de maandag erna moeten terugkomen. Hij overwoog ook bij het gemeentehuis langs te gaan; misschien dat eigendomsbewijzen van huizen behulpzaam zouden zijn. Maar ook dat moest tot na het weekend wachten.

Nadat hij zijn spullen in zijn kamer in de Hampton Inn had neergezet en behoefte voelde zijn benen te strekken liep hij naar het centrum. Hij passeerde een antiekwinkel, een bloemist en een handjevol kledingwinkeltjes op de begane grond van panden die aan het begin van de vorige eeuw waren gebouwd. In het centrum was een leuk parkje, en hoe-

wel de lucht flink begon te betrekken waren er veel mensen op straat, die hun hond uitlieten of met hun kinderen wandelden. Tanner had het gevoel dat hij een tijdperk van lang geleden was binnengelopen en hij vroeg zich af hoe het zou zijn om hier op te groeien. Hij vroeg zich af of zijn vader zijn moeder hier had leren kennen. Voor zover hij wist hadden zijn grootouders hier nooit gewoond, dus hoe was het pad van zijn vader en dat van zijn moeder gekruist? Hij had zo veel vragen die zijn oma nooit zou kunnen beantwoorden en wenste dat hij nog wat meer tijd met haar had gehad.

Kort voordat de eerste regendruppels begonnen te vallen was hij terug in zijn hotel. Daar las hij een boek over Azië in de Tweede Wereldoorlog en dacht hij aan hoe de moderne oorlogvoering zich sinds die tijd had ontwikkeld, hoewel een aantal van de verwoestende effecten op soldaten nog onveranderd waren.

Toen hij honger begon te krijgen vond hij op zijn telefoon een sportcafé waar hij aannam dat hij er wel wat zou kunnen eten. Toen hij arriveerde bij Coach's verraste het hem dat de parkeerplaats helemaal bezet was. Hij moest twee keer een blokje omrijden voordat hij een plekje had gevonden. Hij liep naar de ingang, duwde de deur open en werd overwelddigd door een stortvloed van geluid dat uit meerdere beeldschermen klonk. Er werd een basketbalwedstrijd vertoond die werd bekeken door een café vol juichende fans. Hij herinnerde zich vaag dat Glen iets had verteld over March Madness, een basketbaltoernooi van de NCAA.

Tanner baande zich een weg door de menigte, waarbij hij automatisch de gezichten en lichaamstaal van de mensen om hem heen in zich opnam en iedereen registreerde die dronken was of mogelijk een gevecht zou gaan uitlokken.

Niet ver van de bar zag hij rond een hoge tafel drie mannen staan die zo te zien wapens droegen. Ze hadden alle drie een bobbel op hun onderrug, maar aan hun kapsel en houding te zien waren het waarschijnlijk politieagenten of hulpsheriffs die hier na hun werk naartoe waren gekomen om te ontspannen. Niettemin koos hij een plekje aan de bar van waar hij niet alleen hen maar vrijwel alle andere bezoekers in de gaten kon houden. Oude gewoontes leer je moeilijk af.

Toen de barman hem eindelijk opmerkte bestelde hij een hamburger en een speciaalbiertje, iets wat plaatselijk was gebrouwen, en beide smaakten hem goed. Nadat de barkeeper zijn lege bord had opgeruimd zat hij gedachteloos naar de wedstrijd te kijken terwijl hij zijn biertje op zijn gemak verder opdronk. Het publiek begon plotsklaps te juichen, waardoor Tanner instinctief ineenkromp. Op de beeldschermen was in de herhaling te zien hoe een pointguard een driepunter scoorde. Hij ademde uit en hoorde toen een ander geluid, een dat niet op zijn plaats leek.

Het was een stem. Een vrouwenstem.

‘Ik zei dat je me moet loslaten!’

Hij draaide zich om en zag een jonge vrouw met donkerbruin haar. Ze stond naast een zithoekje en probeerde haar arm los te wrikken uit de greep van een jonge man die een achterstevoren gekeerd honkbalpetje op zijn hoofd had. Tanner telde vijf tieners – drie jongens en twee meiden, inclusief de brunette – en zag hoe het haar uiteindelijk lukte zich los te maken. Hoewel hij bepaald geen zin had ergens bij betrokken te raken had hij een hekel aan mannen die hun fysieke kracht misbruikten om vrouwen te intimideren. Hij besloot in te grijpen als die jongen haar nog een keer vast zou grijpen.

Gelukkig beende het meisje naar de uitgang. Haar blonde vriendin stond snel op en liep achter haar aan terwijl de jongens de vertrekkende meiden lachend van alles nariepen.

Stelletje idioten.

Tanner richtte zijn blik weer op de televisie en toen zijn flesje bijna leeg was zette hij het op de bar en maakte aanstalten te vertrekken. Terwijl hij zijn jasje pakte ging zijn blik naar het zithoekje waar hij net die tieners had gezien en drong het tot hem door dat de jongen met de honkbalpet – de jongen die dat meisje had vastgegrepen – was verdwenen en dat zijn twee vrienden nog aan het tafeltje zaten.

Shit.

Hij baande zich een weg naar de uitgang. Eenmaal buiten gekomen scande hij de parkeerplaats en zag Honkbalpet en de twee meisjes bij een zwarte SUV staan. Zelfs op afstand was het duidelijk dat ze stonden te ruziën. Honkbalpet had het meisje weer bij haar arm gegrepen, maar deze keer lukte het haar niet om zich los te wrikken. Tanner liep naar ze toe.

‘Gaat alles goed bij jullie?’ riep hij.

Ze keken alle drie zijn kant op.

‘Wie wil dat weten?’ snauwde Honkbalpet zonder haar los te laten.

Tanner liep verder en bleef op nog geen meter van hen vandaan staan. ‘Laat haar eens los.’

Toen Honkbalpet niet reageerde deed Tanner nog een stap naar voren. Hij voelde zijn Deltatraining het overnemen, elke zenuw alert. ‘Dat was geen vraag,’ zei hij toen rustig.

De jonge man aarzelde nog een tel en liet toen de arm van het meisje los. ‘Ik probeer alleen maar even met mijn vriendin te praten.’

‘Ik ben je vriendin niet,’ riep de brunette ineens. ‘We zijn

één keer uit geweest. Ik weet niet eens waarom je hier bent!’

Tanner draaide zich naar haar om en zag dat ze over haar arm wreef alsof die nog pijn deed. ‘Wil je met hem praten?’

Ze liet haar arm los. ‘Nee,’ zei ze zacht. ‘Ik wil gewoon naar huis.’

Tanner keek de jonge man recht in de ogen. ‘Dat lijkt me duidelijk,’ zei hij. ‘Dus stel ik voor dat je terug naar binnen gaat voordat je jezelf in de problemen werkt.’

Honkbalpet opende zijn mond om iets te gaan zeggen, maar bedacht zich toen. Hij deed een stap naar achteren en vertrok. Tanner keek toe hoe hij wegliep. Toen Honkbalpet eenmaal weer binnen was richtte Tanner zijn aandacht weer op de jonge vrouw.

‘Gaat het een beetje?’

‘Ik denk het,’ zei ze, waarbij ze hem niet aankeek.

‘Het komt wel goed,’ zei haar vriendin. ‘Maar je had hem niet zo bang hoeven maken, hoor.’

Misschien niet, dacht Tanner, maar misschien ook wel. Hij had geleerd dat een ego kwetsen vaak minder rampzalig is dan het alternatief. Hoe dan ook was het nu achter de rug. ‘Fijne avond verder.’ Hij knikte. ‘En goede reis.’

Hij liep naar het achterste deel van de parkeerplaats, waar zijn auto stond. Nadat hij was ingestapt reed hij een pad in naar de uitgang. Toen hij langs de plek reed waar de drie tieners net hadden gestaan waren de meiden weg.

Het drong tot hem door dat hij zijn telefoon nodig had voor zijn routeplanner, dus zette hij de auto even stil en leunde opzij om die uit zijn jaszak te pakken. Op dat moment reed de zwarte SUV aan de passagierskant van zijn auto ineens op hoge snelheid achteruit het pad in. Voordat Tanner kon reageren voelde hij de achterzijde van zijn auto

opzijschuiven, knalde hij met zijn hoofd naar achteren en registreerde hij het geluid van knarsend metaal. En toen was het ineens voorbij.

Zijn training nam het weer over en hij scande zijn lichaam automatisch op verwondingen. Met zijn armen en benen was niets aan de hand, hij bloedde niet, en hoewel hij morgen misschien pijn in zijn nek en rug zou hebben was hij niet gewond.

Maar zijn auto...

Hij ademde diep in, opende zijn portier en hoopte dat het niet zo erg was als het had gevoeld of geklonken, maar hij vermoedde desalniettemin het ergste. Hij inspecteerde eerst de voorkant van de auto en toen de achterkant, waar hij zag dat het achterste deel van de zijkant van de Shelby zo was vervormd dat het tegen de achterband drukte. Een achterlicht was verbrijzeld en de klap had de achterbak opengeduwd. Toen hij probeerde die dicht te gooien viel hij niet in het slot.

Mijn auto, dacht hij ellendig. Mijn nieuwe auto...

Nog gevangen in een golf van opkomende woede had Tanner even nodig tot het tot hem doordrong dat de andere chauffeur nog uit zijn auto moest stappen. Het was een grote SUV - een Chevrolet Suburban - en hij bracht zichzelf tot rust door een paar keer diep adem te halen. Toen hij zeker wist dat hij de chauffeur aan zou kunnen spreken zonder kwaad te worden liep hij naar het chauffeursportier, dat zo te zien niet was beschadigd. Hij stak er net zijn hand naar uit toen het openvloog en een stel dunne, bevende benen eruit werd gegooid. Tanner zag dat het de brunette van net was. Ze was wit weggetrokken, haar ogen stonden groot en ze maakte een verstikt geluid voordat ze haar handen voor haar gezicht sloeg en begon te huilen.

Jezus, dacht Tanner, ik zal nog eens proberen de aardige vent uit te hangen.

Hij gaf haar een moment om tot zichzelf te komen, en nog een. Haar leeftijd in combinatie met haar reactie deden hem vermoeden dat het haar eerste botsing was, wat altijd een angstaanjagende gebeurtenis is. Toen ze uiteindelijk wat tot bedaren kwam veegde ze met haar mouw haar neus af. Tanner perste zijn lippen op elkaar. Hij vermoedde dat ze weer in tranen zou uitbarsten als hij tegen haar zou gaan schreeuwen, wat het laatste was wat hij wilde.

‘Weet je wat,’ zei hij op dezelfde rustige toon waarmee hij eerder Honkbalpet had aangesproken, ‘als je me nou eerst eens vertelt hoe je heet voordat we verdergaan?’

Het leek even te duren voordat ze zijn woorden registreerde. Ze keek op, alsof ze zich probeerde te focussen. ‘Mijn moeder vermoordt me,’ zei ze toen.

God sta me bij, dacht Tanner. Hoewel ze geen antwoord op zijn vraag had gegeven concludeerde hij uit haar woorden dat ze bij zinnen was. ‘We moeten eerst even zeker weten dat je niet gewond bent. Kun je je hoofd opzij bewegen, zo? En lukt het om te knikken?’

Tanner demonstreerde de bewegingen en even later deed het meisje alles langzaam na.

‘Doet je hoofd pijn, of je nek? Al is het maar een heel klein beetje?’

‘Nee,’ zei ze, en ze haalde haar neus op.

‘En je armen en benen, of je rug? Voel je ergens tintelingen, of stekende pijn, of een dof gevoel? Kun je draaibewegingen maken?’

Ze fronste even, draaide toen met haar schouders en daarna vanuit haar taille. ‘Alles voelt goed.’